

BRIGITTE GIRAUD • Hızlı Yaşamak

BRIGITTE GIRAUD 1960'ta, Cezayir'de, Sidi-Bel-Abbès'de doğdu. Çocukluğu Fransa'da, Rillieux-la-Pape'ta geçti. Ardından Lyon'a taşındı. Almanca, İngilizce ve Arapça öğrendi. Kitapçı, çevirmen ve gazeteci olarak çalıştı. İlk romanı *La chambre des parents* 1997'de yayımlandı. Toplam 13 romanı ve bunların dışında öykü kitapları vardır. Eserleri tiyatroya ve televizyon dizisine uyarlandı. 2022'de yazdığı *Hızlı Yaşamak*'la Fransa'nın en prestijli edebiyat ödülü olan Prix Goncourt'u kazandı.

Bu eser, Institut français kurumunun yayına destek programından yararlanmıştır.
Cet ouvrage a bénéficié du soutien du programme d'aide à la publication
de l'Institut français.

Vivre vite

© 2022 Editions Flammarion, Paris

İletişim Yayınları 3338 • Dünya Edebiyatı 306

ISBN-13: 978-975-05-3549-9

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

YAYINA HAZIRLAYANLAR Necdet Dümelli, Güneş Akkor

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Yağmur Yıldırım

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BRIGITTE GIRAUD

Hızlı Yaşamak

Vivre vite

ÇEVİREN *İmre Özkoray*

Théo'ya...

Yazmak, gitmekten kaçındığımız o yere yolculuktur.

– PATRICK AUTRÉAUX

Günbegün bana baskı yapan müteahhitlerin arsayı onlara bırakmam konusundaki tacizlerini görmezden gelip uzun aylar boyunca direndikten sonra nihayet yenilgiyi kabul ettim.

Bugün evin satışını imzaladım.

Ev derken, Claude'la birlikte yirmi yıl önce satın aldığım ve Claude'un hiç yaşamadığı evden bahsediyorum.

Kaza yüzünden. Şehrin bir bulvarında, başkasının motoruyla hız yaparken kaza yaptığı o haziran günü yüzünden. Claude belki de yatağın ayakucundaki parke zeminde bulduğum ve sonraki gece karıştırmaya başladığım kitaptaki, Lou Reed'in "Hızlı yaşa, genç öl," gibi sözlerinden esinlenmişti. "Kötü adamı oynamak. Her şeyi darmaduman etmek."

Ruhumu sattım ve belki onunkini de.

Müteahhit, bahçeyi ele geçiren, dört kat yüksekliğiyle mahremiyetime dalacak ve güneşimi kapatacak bir bina dikmeyi planlayıp komşununki dahil birkaç parseli satın almıştı bile. Sessizliğin ve ışığın sonuna gelmiştik. Beni çevreleyen doğa yerini betona bırakacak ve manzara kaybolacaktı. Öte

yandan, bu konut semtine ulaşımı kolaylaştırmak için, mevcut patikanın evimin içinden geçecek bir yola dönüştürülmesi öngörülüyordu. Motor sesleri, kuşların ezgilerini bastıracaktı. Buldozerler yaşamakta ısrar eden her şeyi yok edecekti.

Franklar avrolara dönüşürken, bizi en ufak hesaplama işinde bile dahi çocukvari dört işlem peşine düşüren 1999'da, Claude'la aldığımız evin iskân planına göre *yeşil alandaydık*; diğer bir deyişle, burası imara kapalıydı. Komşu evin sahibi, bir ağacı dahi kesmenin yasak olduğuna, kesilse de tekrar dikilmesi gerektiğine dair bizi uyarılmıştı. Doğanın her zerresi kutsaldı. Tam da bu yüzden burası kalbimizi fethetmişti; burada, şehrin sınırında kendi halimizde yaşayabilecektik. Pencerelerden, bir kiraz ağacı, Cezayir'e döndüğüm sene çıkan fırtınanın söktüğü bir akça ağaç ve reçinesinin mumyalamak için kullanıldığını öğrendiğim bir atlasediri görülüyordu.

Benim diktiğim veya kendi kendine büyüyen ağaçlar da vardı. Mesela arka duvarı kendine ev edinen bir incir ağacı gibi, tüm ağaçlar bir hikâye anlatıyordu. Fakat Claude bunların hiçbirini göremedi. Sadece, coşkulu ıslıklar çalarak evde gezinirken, yapılacak işlerin çapını fark edecek ve motorunu park edeceği yeri belirleyecek kadar vakti olmuştu. Evin içini ölçecek, parmağını havada sallayarak yerleşme projeleri tasarlayacak, noterde imza atacak ve Crédit Mutuel'in şubesinde kredi sigortası yüzdesini aramızda bölüştürmeyi alay konusu yapacak vakti bulmuştu. Emlak jargonunda da söylendiği gibi, mekânın potansiyeli vardı. Evi yenileme fikri bizi heyecanlandırıyordu. Ağaçlarının sayısını bilen ve geniş arazisi doğal bir çitin gerisinde kalan komşuyu rahatsız etmeden yüksek sesle müzik dinleyebildik. Bir ömür boyu valizlerimizi buraya bırakıp kayan bir yıldız üzerinde sınırsız planlar yapabiliydik.

Zalim olaylar zinciri sonrasında eve yalnızca ben ve oğlumuz taşındık. Satış sözleşmesinin imzası. Kaza. Taşınma. Cenaze töreni.

Varoluşumun en çılgın ivmesi. Adeta lunaparktaki hız treninde, rüzgâr saçları savururken, koltuğun yerinden çıkması.

Dünyayı, uzun zamandır bersiz çekilen, biraz flu bir film olarak algıladığım bu uzak dekora yerleştim ve buradan yazıyorum.

Ev, Claude'suz hayatımın tanığı haline geldi. Öfkeme eşdeğer büyüklükte balyoz darbeleriyle bölmeler açarak, içinde yaşamayı öğrenmem gereken bir et yığını. Bahçeye dönüştürmeyi hayal ettiğimiz, temizlenmesi gereken arazisiyle birlikte biraz biçimsiz bir evdi. Evi onarmak yerine parçalayıp yağmalayarak, bana kafa tutanlara savaş açmış gibiydim: Alçı, taş ve ahşap, hapse atılmadan kurban edebileceğim malzemelerdi. Döner kapının metal kısmına tekmeler savurmak, leş gibi çuvalları kesmek ve bağırarak camları kırmak, kadere karşı küçük intikamımdı.

Elbette tüm bunlar, oğlumuzun güven içinde uyuyabileceği kozayı, kaosun tam içinde muhafaza ederek oldu. Yorganların ve kuş tüyü yastıkların, her şeye rağmen yatağın üzerinde asılı çizimlerin ve kalın bir halının olduğu, korkuya ve geceleyin hayaletlere karşı siper olan, rengârenk, küçük bir yuva.

Antipati duyduğum bu mekânı seneler içinde evcilleştirmek durumunda kaldım. Burada uyurgezer olarak yaşadıkdan, gece ile gündüzü karıştırdıktan sonra, duvarlara toslamayı bırakıp onları boyamaya başladım. Her metrekaresini düşman taraf olarak görmeyi, bölmeleri ve asma tavanları katletmeyi bıraktım. Öfkemi yatıştırıp görüşülesi bir